Mircea Coman
Dad[1]

Mama spunea mereu că ar fi trebuit să plecăm, dar n-aveam unde să ne ducem, aşa că am rămas să locuim la fermă, deşi arşiţa veştejea totul. Câmpurile nu mai erau de mult verzi. De fapt, nici nu cred că mi le-aş putea aminti astfel. Cum nu mi-l amintesc nici pe tata. Când închid însă uneori ochii, văd crucea lui, pe care a făcut-o mama din două crengi mai drepte, legate bine cu sârmă. Stă în vârful colinei, înfiptă bine în cer.

Singurul bărbat de la fermă pe care mi-l amintesc e Dad. Aşa-l botezase sora mea. Când am învăţat eu să vorbesc, şi mama se obişnuise deja cu numele. El era singurul. Ferma era izolată. Mama nu mai avea maşină. Adică mai avea, dar camioneta zăcea în faţa casei, prăfuindu-se. Iar roţile se dezumflaseră, sau nisipul le înghiţea încet.

M-am întrebat o vreme care e prima mea amintire despre el. Şi de fiecare dată mi-a revenit în minte acea dimineaţă. Stăteam pe podina de lemn din faţa casei, sub copertină. Ardea soarele. Păturica pe care stăteam era verde, pe alocuri decolorată. Parcă o văd. Mama încă nu venise. Ea venea mai târziu dimineaţa. O aducea întotdeauna câte un bărbat. Prietenii ei. Aşa spunea. Avea mulţi prieteni pe atunci. Era tânără şi avea mulţi prieteni.

Eu stăteam pe păturică. Violeta conducea maşina noastră. Avea pe cap o pălărioară roz, legată sub bărbie cu voal de dantelă. Şi ochelari de soare. Conducea atentă. Cred că mergea cu viteză destul de mare, iar camioneta lucea în soare, alunecând pe şoseaua străjuită de palmieri. Aşa-mi spunea. Că şoseaua e străjuită de palmieri. Şi mergea către una dintre metropole. Unde urma să devină bineînţeles o mare actriţă. Şi cântăreaţă. Firește, și dansatoare.

Dad trebăluia sub folia grădinii-solar. Plivea sau uda, cărând apă

---

[1] cules de pe http://www.nautilus. nemira.ro/povestiri/dad/
Copyright © 2008 Nautilus.
(actualmente link invalid)

cu stropitoarea. Făcea oricum ceva pentru legumele noastre. Îmi plăcea să-l urmăresc. Era atent cu plantele acelea, de parcă erau copiii lui. Aşa era şi cu noi. Ne purta de grijă tot timpul cât mama era plecată. Ea lipsea mult. Pleca de regulă cu câteva ceasuri înainte de asfinţit, uneori mai devreme. Venea s-o ia unul dintre mulţii ei prieteni. A doua zi, se întâmpla s-o aducă un altul. Avea mulţi prieteni, cum spuneam.

Uneori, venea cu câte ceva. Dulciuri. Sau fructe. De cele mai multe ori însă nu ne aducea nimic. Venea numai cu sticla ei de gin prost. Ea singură spunea că-i prost. Duhnea a spirt. Şi ţigările. Nu-mi plăcea cum miros. Fumul era greu. Mirosea ca atunci când Dad ardea în curte gunoaiele şi iarba uscată.

În dimineaţa aceea, pe mama a adus-o Heinze. Era un prieten gras. Şi avea ochi mici şi rotunzi, îngropaţi în faţa unsuroasă. Se hlizea rânjind la Dad, dar mai ales la Violeta, iar mie nu-mi plăcea cum o privea. Mama avea ochii tulburi în dimineaţa aceea. S-a încruntat la el şi i-a zis că-i taie ouăle, iar eu m-am mirat. Heinze avea ouă…

— Creşte asta mică, i-a zis mamei. Nu mai e mult şi o să ai în ea o concurentă bună-bună…

Mama s-a aplecat încet, apoi l-a scuipat prin geamul deschis. El a-njurat-o şi a-mpins-o, răsfirându-şi degetele pe faţa ei. A căzut şi el a deschis portiera, să coboare după ea. Atinsese cu bocancul nisipul, apoi l-a zărit pe Dad. Era aproape. Îl privea calm. Ţinea în mâini săpăliga. Heinze s-a răzgândit. A urcat la volan şi a plecat repede, lăsând în spate un nor de praf. Şi urma vârfului de bocanc întipărită în nisip.

Dad a ajutat-o pe mama să se ridice. Ea l-a privit fix câteva clipe. L-a împins apoi şi a pornit clătinându-se către casă. A trecut pe lângă mine, iar eu cred că am început să plâng. Am ţinut însă minte privirea aceea a mamei, uimită şi cumva iscoditoare, parcă tocmai atunci ar fi descoperit ceva. Ceva la care nu se mai gândise niciodată până atunci.

A dormit până spre seară. Când a venit unul dintre mulţii ei prieteni s-o ia cu maşina, ne-a sărutat pe fiecare la plecare. Pe mine mai întâi, apoi pe Violeta. Lui Dad i-a zâmbit. El a privit-o cu cei mai senini ochi pe care mi-i pot aminti. Am urmărit-o până s-a urcat în maşină. Ştiu sigur că eram fericit şi asta nu se mai întâmplase de destulă vreme.

În zilele următoare mama n-a mai mirosit dimineaţa a gin. Adică a spirt. Iar într-o după-amiază a strivit în scrumieră ţigara abia începută.

Parcă şi Dad s-a schimbat puţin atunci, dar asta poate pentru că mama i-a adus într-o dimineaţă o casetă-instructor nouă. El a citit atent eticheta, apoi a dat din cap că da, în vreme ce o îmbrăca pe mama în seninul ochilor lui. Ea a zâmbit şi am văzut că era tare frumoasă când zâmbea.

Primul lucru care m-a făcut să cred că Dad s-a schimbat a fost motorul camionetei noastre. L-am auzit într-o dimineaţă pornind. După ce Dad meşterise o vreme la el, ascuns sub capota ridicată. Mama a ţâşnit din bucătărie. Nu-i venea să creadă. Soră-mea ţopăia fericită. Eu îl priveam pe Dad. Şi mă gândeam că mi-ar plăcea să fiu ca el când voi fi mare. Iar mama l-a sărutat pe obraz. Şi mie mi-a plăcut mult că l-a sărutat.

Peste câteva zile pompa de vânt care scotea apă din puţ a-nceput să-şi învârtă aripile. Cerul s-a umplut de zbateri blânde. Nu curgea multă apă, dar rezervorul cel mare avea să se umple, aşa zicea Dad, iar eu îl credeam. Ce motive aş fi avut să nu-l cred? Oricum, n-aveam cum să ajung până sus la rezervor, să mă uit în el. Stăteam în căruciorul meu. Mi-l meşterise Dad. Semăna cu ăsta de acum. Dar nu e acelaşi. De la el nu mai am decât amintirile…

Parcă şi viaţa noastră a prins aripi atunci. Dad a cârpit o magazie veche de lemn, astupându-i geamurile. Când lucra, intram curios după el. Învăţasem să mişc singur căruciorul, manevrând roţile mari cu mâinile. Palmele mi-erau tot timpul murdare, dar puteam să merg aproape unde voiam. Dad construise din scânduri un fel de rafturi mari, pe care le-a umplut apoi cu un fel de pământ pe care l-a udat cu apă din rezervor. Magazia era vopsită toată în negru. Ziua, soarele o încălzea tare. Seara, Dad o îmbrăca cu nişte panouri groase, ca să ţină căldura peste noapte. Aşa-mi spunea. Panourile lunecau uşor, pe rotiţe, iar eu îl urmăream atent pe Dad închizându-le, convins că într-o zi îmi va veni rândul să fac la fel.

Într-o dimineaţă i-a arătat mamei primele ciuperci albe şi rotunde, ca nişte gogoşi. Mama s-a bucurat mult. Ne-a gătit din ele.

Tocană. Era tare bună. La prânz, Dad s-a-mbrăcat în alb şi ne-a servit ca la restaurantele cele mari. Aşa a zis. Eu n-am prea mâncat la început. Voiam ca Dad să stea la masă cu noi, dar el m-a luat pe genunchi şi mi-a spus că lui nu-i trebuie mâncare, că se satură numai când ne vede pe noi că mâncăm. Atunci am mâncat tot, ca să se sature şi Dad. Dar şi pentru că era bună tocana.

În după-amiaza aceea mama n-a mai plecat seara cu prietenii ei. Imediat după prânz Dad a încărcat camioneta cu lădiţe pline de ciuperci. Am plecat toţi trei la oraş. Acolo erau case multe, majoritatea din lemn. Mama s-a aşezat la capătul unei străzi. Eu stăteam în căruciorul meu şi supravegheam camioneta. Era foarte important s-o supraveghez fiindcă oamenii se adunaseră în şir lângă ea. Mama le dădea ciuperci. Ei îi dădeau bani.

— La ce sunt buni banii, mamă? am întrebat-o…

M-a privit în ochi.

— La orice, micule. A aproape la orice…

Mai târziu i-a dat Violetei câteva monede şi a trimis-o peste drum. Violeta a intrat într-o casă de lemn cu geamuri mari, prin care se vedeau oameni curaţi, stând cuminţi la mese. A ieşit râzând. Gusta dintr-un cornet ceva alb. Mi-a dat şi mie unul. Era rece şi dulce. Şi bun. Mai bun ca tocana de ciuperci. M-a-ntrebat dacă sunt buni banii. N-am înţeles de ce, dar am râs cu gura până la urechi şi am zis că sunt buni.

Un timp am tot mers la oraş să dăm oamenilor ciuperci. Ei ne dădeau bani. Apoi Dad ne-a cerut să cumpărăm seminţe din cele mici şi negre, pe care le pui în pământ şi le uzi şi cresc din ele plante mari, cu frunzele ca nişte palme brune. Soarele nu le veştejeşte. Dad zicea că e ricin de deşert. Undeva sus în cer, pe altă lume, au pus să crească multe asemenea plante într-un deşert mare şi roşu. L-au făcut roditor. Aşa voia şi Dad să facă în jurul fermei. Spunea că vom avea multe seminţe, mereu mai multe. Vom face din ele ulei, iar uleiul îl vom preface în apa aceea galbenă cu care merge maşina. Vom umple câmpul de plante şi vom face multă apă galbenă, o vom vinde şi vom fi bogaţi. Adică vom avea bani. Mulţi bani. Dar n-a fost aşa…

Mai întâi, prietenii mamei s-au supărat că ea nu mai mergea seara cu ei. Au venit s-o ia, iar ea n-a vrut şi ei s-au supărat. I-au vorbit

urât. Au vrut s-o urce într-una dintre maşinile cu care veniseră, dar ea n-a vrut. A fugit în casă. Unul dintre ei, nu-l mai văzusem până atunci, s-a repezit să intre după ea. Dad l-a prins de mână. L-a strâns tare. Prietenul a ţipat la el. I-a spus să-l lase. Şi că e tinichea. „Lasă-mă, tinicheaua dracu'!", aşa i-a zis, dar Dad nu l-a lăsat. Şi i-a spus că ar trebui să plece. Au plecat când au văzut-o pe mama în prag ameninţând cu carabina cea veche. Fusese a tatii. Se temeau de carabină. Au plecat grăbiţi. Am crezut că am scăpat, dar s-au întors destul de repede, însoţiţi de un bărbat gras şi chel. Avea haine gri, cu mulţi nasturi lucitori şi o maşină albă, cu becuri colorate. Prietenii mamei îi tot explicau că Dad i-a atacat. Mama spunea că mint. Dad îi privea liniştit. Omul acela cu haine gri a vrut să-l ia cu el în maşină, dar mama s-a opus. I-a spus atunci că Dad e paşnic şi că aşa fusese tot timpul. Chelul în haine gri nu s-a înduplecat. „Comportament instabil!" a răspuns. „Trebuie reţinut! Până nu ajunge să omoare pe cineva!" Mama a spus că asta e o minciună. Iar el s-a supărat. S-a încruntat la ea. „Mă faci mincinos? Te reţin pentru ultraj!" Şi i-a întors mamei mâinile, încercând să i le prindă la spate cu nişte brăţări lucitoare. Atunci Dad l-a apucat de braţ. L-a strâns tare. Foarte tare. Se crispase. Şi faţa i se înroşea. Parcă ar fi fost faţa unei păpuşi mari şi stacojii, îmbrăcată în haine gri. Mama a fugit iar spre casă. Unul dintre prietenii ei a plonjat şi a prins-o de picioare. Au căzut amândoi. Eu am început să plâng. Violeta să ţipe. Mama s-a zbătut şi a scăpat. A lovit cu piciorul. Când s-a ridicat, prietenul ei avea faţa plină de sânge. Mama a luat carabina de pe prispă. Şi prietenii le aveau pe ale lor. Ţeava mamei a scos flăcări şi a bubuit tare. Heinze a căzut, ţinându-se de burtă. Ochii-i ieşeau încet. Erau ca două ouă. Şi gura deschisă. Un ţipăt mut. Au fulgerat şi ţevile lor. Dad îl prinsese pe omul în haine gri cu amândouă mâinile. Îl ţinea cu spatele spre prietenii mamei, iar spatele i s-a umplut de pete roşii. Ţeava carabinei a mai fulgerat o dată. Apoi şi alte ţevi. Şi apoi nu mai ştiu…

Când m-am trezit, eram aici. Violeta şi mama nu mai erau. Nici Dad. Sunt singur de atunci. Adică nu mai ştiu nimic de ei. Stau în cărucior şi mă uit pe fereastră. Parcul de afară e verde. Sunt copaci mari, tufe şi iarbă. Peste tot iarbă. Verdele mă oboseşte. Nu sunt

obişnuit cu el. Din când în când, vin să stea de vorbă cu mine tot felul de oameni. Sunt şi ei îmbrăcaţi în verde. Vorbesc cu mine despre amintirile mele. Mă pun să înghit tot felul de lucruri mici şi colorate şi mă privesc cu tot felul de aparate. Mai ales capul mi-l tot privesc. Şi-mi spun că sunt bolnav, că Violeta nu e sora mea şi nici mama nu e mama. Acelea nu sunt amintirile mele. Eu nu prea înţeleg.

De câteva ori au venit în camera mea doi oameni, un bărbat cărunt şi plinuţ şi o femeie înaltă şi slabă. M-au privit îngrijoraţi. Femeie suspina. Spuneau că sunt părinţii mei. Dar eu nu-i cunosc. Nu i-am mai văzut niciodată până acum.

Cel mai ciudat vorbeşte unul dintre oamenii aceia în verde. Zice că e doctor, că eu sunt internat la infopsihiatrie şi că tot ce am crezut eu că e adevărat nu sunt decât nişte gânduri venite dintr-o maşină. O maşină cu care obişnuiam să mă joc. Mi-a arătat mai multe poze, cu oameni care aveau în spatele urechii drepte o mufă mică şi un fir prin care zicea că veneau gânduri. Aveau ochelari mari, umbrindu-le feţele. Semănau cu nişte păpuşi mari, de plastic. M-a pus să mă pipăi înapoia urechii. Am simţit mufa. Apoi mi-a arătat alte poze, în care eram eu, mare, aşa cum sunt acum, dar ca o păpuşă de plastic. Şi nici nu stăteam în cărucior…

L-am întrebat unde este mama. Şi Violeta. Şi ce s-a întâmplat cu Dad. Mi-a spus că ar fi mai bine să nu mă gândesc la ei, în special la Dad, iar mie nu mi-a plăcut asta.

Până acum am crezut că doctorul minte, şi că nu e doctor. Cum să nu cred astfel când seamănă atât de bine cu omul acela în haine gri, pe care mi-l amintesc destul de bine încă? Dar acum câteva zile m-a dus într-o sală mare, în care mai erau şi alţi băieţi. Şi câteva fete, dar cei mai mulţi erau băieţi. Şi am stat pe scaune privind un ecran pe care apăreau imagini cu flori, copaci, oameni, animale, maşini… Şi atunci a apărut chipul lui Dad. Şi toţi copii au tresărit. Unii l-au strigat pe nume. Nu cred că era vreunul care să nu-l cunoască. Eu n-am spus nimic. I-am privit pe toţi şi mi-au dat lacrimile. Şi m-am simţit înşelat. Nu de doctor. M-am simţit înşelat de Dad. Fiindcă mai avea şi alţi copii, de care nu spusese nimic.

În noaptea care a urmat am avut un vis. Nu cred că dormeam

prea adânc. Auzeam în jurul meu voci. Am simţit o înţepătură uşoară în spatele urechii drepte. Apoi m-am visat la fermă. Stăteam în picioare. Şi mi se părea normal să stau astfel. Dad era în faţa mea. La câţiva paşi. Era îmbrăcat într-o haină portocalie, largă. Parcă nu era a lui. Şi purta pantaloni portocalii. Şi avea lanţuri la mâini. Şi la picioare. Privea în pământ. Spunea că îi pare rău că a intrat în mintea mea. Şi că, dacă ar putea, mi-ar da toate amintirile înapoi, dar un psihovirus nu poate să facă asta. Şi nici nu ştie dacă mai e posibil. A ridicat spre mine ochii aceia senini. Reci. Precişi. Apoi lumina a scăzut încet. Şi s-a făcut întuneric.

M-am trezit în camera asta. Era dimineaţă. Şi m-am gândit prima dată la Dad ca la un străin.

Mai târziu a venit doctorul. Stăteam pe marginea patului. Mă ridicasem singur. Şi-a luat un scaun şi s-a aşezat lângă mine. N-a părut deloc uimit, sau şi-a ascuns foarte bine uimirea. Şi pentru că tăcea întruna, l-am întrebat:

— Cine sunt eu?…

Mi-a zâmbit. Mai ales ochii îi zâmbeau. Şi m-a bătut pe umăr ca pe un prieten vechi:

— E bine că vrei să ştii…

POVESTIRI

Mircea Coman

Dad

Mama spunea mereu că ar fi trebuit să plecăm, dar n-aveam unde să ne ducem, aşa că am rămas să locuim la fermă, deşi arşiţa veştejea totul. Câmpurile nu mai erau de mult verzi. De fapt, nici nu cred că mi le-aş putea aminti astfel. Cum nu mi-l amintesc nici pe tata. Când închid însă uneori ochii, văd crucea lui, pe care a făcut-o mama din două crengi mai drepte, legate bine cu sârmă. Stă în vârful colinei, înfiptă bine în cer.

Singurul bărbat de la fermă pe care mi-l amintesc e Dad. Aşa-l botezase sora mea. Când am învăţat eu să vorbesc, şi mama se obişnuise deja cu numele. El era singurul. Ferma era izolată. Mama nu mai avea maşină. Adică mai avea, dar camioneta zăcea în faţa casei, prăfuindu-se. Iar roţile se dezumflaseră, sau nisipul le înghiţea încet.

M-am întrebat o vreme care e prima mea amintire despre el. Şi de fiecare dată mi-a revenit în minte acea dimineaţă. Stăteam pe podina de lemn din faţa casei, sub copertină. Ardea soarele. Păturica pe care stăteam era verde, pe alocuri decolorată. Parcă o văd. Mama încă nu venise. Ea venea mai târziu dimineaţa. O aducea întotdeauna câte un bărbat. Prietenii ei. Aşa spunea. Avea mulţi prieteni pe atunci. Era tânără şi avea mulţi prieteni.

Eu stăteam pe păturică. Violeta conducea maşina noastră. Avea pe cap o pălărioară roz, legată sub bărbie cu voal de dantelă. Şi ochelari de soare. Conducea atentă. Cred că mergea cu viteză destul de mare, iar camioneta lucea în soare, alunecând pe şoseaua străjuită de palmieri. Aşa-mi spunea. Că şoseaua e străjuită de palmieri. Şi mergea către una dintre metropole. Unde urma să devină bineînţeles o mare actriţă. Şi cântăreaţă. Firește, și dansatoare.

Dad trebăluia sub folia grădinii-solar. Plivea sau uda, cărând apă cu stropitoarea. Făcea oricum ceva pentru legumele noastre. Îmi plăcea să-l urmăresc. Era atent cu plantele acelea, de parcă erau copiii lui. Aşa era şi cu noi. Ne purta de grijă tot timpul cât mama era plecată. Ea lipsea mult. Pleca de regulă cu câteva ceasuri înainte de asfinţit, uneori mai devreme. Venea s-o ia unul dintre mulţii ei prieteni. A doua zi, se întâmpla s-o aducă un altul. Avea mulţi prieteni, cum spuneam.

Uneori, venea cu câte ceva. Dulciuri. Sau fructe. De cele mai multe ori însă nu ne aducea nimic. Venea numai cu sticla ei de gin prost. Ea singură spunea că-i prost. Duhnea a spirt. Şi ţigările. Nu-mi plăcea cum miros. Fumul era greu. Mirosea ca atunci când Dad ardea în curte gunoaiele şi iarba uscată.

În dimineaţa aceea, pe mama a adus-o Heinze. Era un prieten gras. Şi avea ochi mici şi rotunzi, îngropaţi în faţa unsuroasă. Se hlizea rânjind la Dad, dar mai ales la Violeta, iar mie nu-mi plăcea cum o privea. Mama avea ochii tulburi în dimineaţa aceea. S-a încruntat la el şi i-a zis că-i taie ouăle, iar eu m-am mirat. Heinze avea ouă…

— Creşte asta mică, i-a zis mamei. Nu mai e mult şi o să ai în ea o concurentă bună-bună…

Mama s-a aplecat încet, apoi l-a scuipat prin geamul deschis. El a-njurat-o şi a-mpins-o, răsfirându-şi degetele pe faţa ei. A căzut şi el a

deschis portiera, să coboare după ea. Atinsese cu bocancul nisipul, apoi l-a zărit pe Dad. Era aproape. Îl privea calm. Ţinea în mâini săpăliga. Heinze s-a răzgândit. A urcat la volan şi a plecat repede, lăsând în spate un nor de praf. Şi urma vârfului de bocanc întipărită în nisip.

Dad a ajutat-o pe mama să se ridice. Ea l-a privit fix câteva clipe. L-a împins apoi şi a pornit clătinându-se către casă. A trecut pe lângă mine, iar eu cred că am început să plâng. Am ţinut însă minte privirea aceea a mamei, uimită şi cumva iscoditoare, parcă tocmai atunci ar fi descoperit ceva. Ceva la care nu se mai gândise niciodată până atunci.

A dormit până spre seară. Când a venit unul dintre mulţii ei prieteni s-o ia cu maşina, ne-a sărutat pe fiecare la plecare. Pe mine mai întâi, apoi pe Violeta. Lui Dad i-a zâmbit. El a privit-o cu cei mai senini ochi pe care mi-i pot aminti. Am urmărit-o până s-a urcat în maşină. Ştiu sigur că eram fericit şi asta nu se mai întâmplase de destulă vreme.

În zilele următoare mama n-a mai mirosit dimineaţa a gin. Adică a spirt. Iar într-o după-amiază a strivit în scrumieră ţigara abia începută.

Parcă şi Dad s-a schimbat puţin atunci, dar asta poate pentru că mama i-a adus într-o dimineaţă o casetă-instructor nouă. El a citit atent eticheta, apoi a dat din cap că da, în vreme ce o îmbrăca pe mama în seninul ochilor lui. Ea a zâmbit şi am văzut că era tare frumoasă când zâmbea.

Primul lucru care m-a făcut să cred că Dad s-a schimbat a fost motorul camionetei noastre. L-am auzit într-o dimineaţă pornind. După ce Dad meşterise o vreme la el, ascuns sub capota ridicată. Mama a ţâşnit din bucătărie. Nu-i venea să creadă. Soră-mea ţopăia fericită. Eu îl priveam pe Dad. Şi mă gândeam că mi-ar plăcea să fiu ca el când voi fi mare. Iar mama l-a sărutat pe obraz. Şi mie mi-a plăcut mult că l-a sărutat.

Peste câteva zile pompa de vânt care scotea apă din puţ a-nceput să-şi învârtă aripile. Cerul s-a umplut de zbateri blânde. Nu curgea multă apă, dar rezervorul cel mare avea să se umple, aşa zicea Dad, iar eu îl credeam. Ce motive aş fi avut să nu-l cred? Oricum, n-aveam cum să ajung până sus la rezervor, să mă uit în el. Stăteam în

căruciorul meu. Mi-l meşterise Dad. Semăna cu ăsta de acum. Dar nu e acelaşi. De la el nu mai am decât amintirile…

Parcă şi viaţa noastră a prins aripi atunci. Dad a cârpit o magazie veche de lemn, astupându-i geamurile. Când lucra, intram curios după el. Învăţasem să mişc singur căruciorul, manevrând roţile mari cu mâinile. Palmele mi-erau tot timpul murdare, dar puteam să merg aproape unde voiam. Dad construise din scânduri un fel de rafturi mari, pe care le-a umplut apoi cu un fel de pământ pe care l-a udat cu apă din rezervor. Magazia era vopsită toată în negru. Ziua, soarele o încălzea tare. Seara, Dad o îmbrăca cu nişte panouri groase, ca să ţină căldura peste noapte. Aşa-mi spunea. Panourile lunecau uşor, pe rotiţe, iar eu îl urmăream atent pe Dad închizându-le, convins că într-o zi îmi va veni rândul să fac la fel.

Într-o dimineaţă i-a arătat mamei primele ciuperci albe şi rotunde, ca nişte gogoşi. Mama s-a bucurat mult. Ne-a gătit din ele. Tocană. Era tare bună. La prânz, Dad s-a-mbrăcat în alb şi ne-a servit ca la restaurantele cele mari. Aşa a zis. Eu n-am prea mâncat la început. Voiam ca Dad să stea la masă cu noi, dar el m-a luat pe genunchi şi mi-a spus că lui nu-i trebuie mâncare, că se satură numai când ne vede pe noi că mâncăm. Atunci am mâncat tot, ca să se sature şi Dad. Dar şi pentru că era bună tocana.

În după-amiaza aceea mama n-a mai plecat seara cu prietenii ei. Imediat după prânz Dad a încărcat camioneta cu lădiţe pline de ciuperci. Am plecat toţi trei la oraş. Acolo erau case multe, majoritatea din lemn. Mama s-a aşezat la capătul unei străzi. Eu stăteam în căruciorul meu şi supravegheam camioneta. Era foarte important s-o supraveghez fiindcă oamenii se adunaseră în şir lângă ea. Mama le dădea ciuperci. Ei îi dădeau bani.

— La ce sunt buni banii, mamă? am întrebat-o…

M-a privit în ochi.

— La orice, micule. A aproape la orice…

Mai târziu i-a dat Violetei câteva monede şi a trimis-o peste drum. Violeta a intrat într-o casă de lemn cu geamuri mari, prin care se vedeau oameni curaţi, stând cuminţi la mese. A ieşit râzând. Gusta dintr-un cornet ceva alb. Mi-a dat şi mie unul. Era rece şi dulce. Şi bun.

Mai bun ca tocana de ciuperci. M-a-ntrebat dacă sunt buni banii. N-am înţeles de ce, dar am râs cu gura până la urechi şi am zis că sunt buni.

Un timp am tot mers la oraş să dăm oamenilor ciuperci. Ei ne dădeau bani. Apoi Dad ne-a cerut să cumpărăm seminţe din cele mici şi negre, pe care le pui în pământ şi le uzi şi cresc din ele plante mari, cu frunzele ca nişte palme brune. Soarele nu le veştejeşte. Dad zicea că e ricin de deşert. Undeva sus în cer, pe altă lume, au pus să crească multe asemenea plante într-un deşert mare şi roşu. L-au făcut roditor. Aşa voia şi Dad să facă în jurul fermei. Spunea că vom avea multe seminţe, mereu mai multe. Vom face din ele ulei, iar uleiul îl vom preface în apa aceea galbenă cu care merge maşina. Vom umple câmpul de plante şi vom face multă apă galbenă, o vom vinde şi vom fi bogaţi. Adică vom avea bani. Mulţi bani. Dar n-a fost aşa…

Mai întâi, prietenii mamei s-au supărat că ea nu mai mergea seara cu ei. Au venit s-o ia, iar ea n-a vrut şi ei s-au supărat. I-au vorbit urât. Au vrut s-o urce într-una dintre maşinile cu care veniseră, dar ea n-a vrut. A fugit în casă. Unul dintre ei, nu-l mai văzusem până atunci, s-a repezit să intre după ea. Dad l-a prins de mână. L-a strâns tare. Prietenul a ţipat la el. I-a spus să-l lase. Şi că e tinichea. „Lasă-mă, tinicheaua dracu'!", aşa i-a zis, dar Dad nu l-a lăsat. Şi i-a spus că ar trebui să plece. Au plecat când au văzut-o pe mama în prag ameninţând cu carabina cea veche. Fusese a tatii. Se temeau de carabină. Au plecat grăbiţi. Am crezut că am scăpat, dar s-au întors destul de repede, însoţiţi de un bărbat gras şi chel. Avea haine gri, cu mulţi nasturi lucitori şi o maşină albă, cu becuri colorate. Prietenii mamei îi tot explicau că Dad i-a atacat. Mama spunea că mint. Dad îi privea liniştit. Omul acela cu haine gri a vrut să-l ia cu el în maşină, dar mama s-a opus. I-a spus atunci că Dad e paşnic şi că aşa fusese tot timpul. Chelul în haine gri nu s-a înduplecat. „Comportament instabil!" a răspuns. „Trebuie reţinut! Până nu ajunge să omoare pe cineva!" Mama a spus că asta e o minciună. Iar el s-a supărat. S-a încruntat la ea. „Mă faci mincinos? Te reţin pentru ultraj!" Şi i-a întors mamei mâinile, încercând să i le prindă la spate cu nişte brăţări lucitoare. Atunci Dad l-a apucat de braţ. L-a strâns tare. Foarte tare. Se crispase. Şi faţa i se înroşea. Parcă ar fi fost faţa unei păpuşi mari şi stacojii, îmbrăcată în

haine gri. Mama a fugit iar spre casă. Unul dintre prietenii ei a plonjat şi a prins-o de picioare. Au căzut amândoi. Eu am început să plâng. Violeta să ţipe. Mama s-a zbătut şi a scăpat. A lovit cu piciorul. Când s-a ridicat, prietenul ei avea faţa plină de sânge. Mama a luat carabina de pe prispă. Şi prietenii le aveau pe ale lor. Ţeava mamei a scos flăcări şi a bubuit tare. Heinze a căzut, ţinându-se de burtă. Ochii-i ieşeau încet. Erau ca două ouă. Şi gura deschisă. Un ţipăt mut. Au fulgerat şi ţevile lor. Dad îl prinsese pe omul în haine gri cu amândouă mâinile. Îl ţinea cu spatele spre prietenii mamei, iar spatele i s-a umplut de pete roşii. Ţeava carabinei a mai fulgerat o dată. Apoi şi alte ţevi. Şi apoi nu mai ştiu…

Când m-am trezit, eram aici. Violeta şi mama nu mai erau. Nici Dad. Sunt singur de atunci. Adică nu mai ştiu nimic de ei. Stau în cărucior şi mă uit pe fereastră. Parcul de afară e verde. Sunt copaci mari, tufe şi iarbă. Peste tot iarbă. Verdele mă oboseşte. Nu sunt obişnuit cu el. Din când în când, vin să stea de vorbă cu mine tot felul de oameni. Sunt şi ei îmbrăcaţi în verde. Vorbesc cu mine despre amintirile mele. Mă pun să înghit tot felul de lucruri mici şi colorate şi mă privesc cu tot felul de aparate. Mai ales capul mi-l tot privesc. Şi-mi spun că sunt bolnav, că Violeta nu e sora mea şi nici mama nu e mama. Acelea nu sunt amintirile mele. Eu nu prea înţeleg.

De câteva ori au venit în camera mea doi oameni, un bărbat cărunt şi plinuţ şi o femeie înaltă şi slabă. M-au privit îngrijoraţi. Femeie suspina. Spuneau că sunt părinţii mei. Dar eu nu-i cunosc. Nu i-am mai văzut niciodată până acum.

Cel mai ciudat vorbeşte unul dintre oamenii aceia în verde. Zice că e doctor, că eu sunt internat la infopsihiatrie şi că tot ce am crezut eu că e adevărat nu sunt decât nişte gânduri venite dintr-o maşină. O maşină cu care obişnuiam să mă joc. Mi-a arătat mai multe poze, cu oameni care aveau în spatele urechii drepte o mufă mică şi un fir prin care zicea că veneau gânduri. Aveau ochelari mari, umbrindu-le feţele. Semănau cu nişte păpuşi mari, de plastic. M-a pus să mă pipăi înapoia urechii. Am simţit mufa. Apoi mi-a arătat alte poze, în care eram eu, mare, aşa cum sunt acum, dar ca o păpuşă de plastic. Şi nici nu stăteam în cărucior…

L-am întrebat unde este mama. Şi Violeta. Şi ce s-a întâmplat cu Dad. Mi-a spus că ar fi mai bine să nu mă gândesc la ei, în special la Dad, iar mie nu mi-a plăcut asta.

Până acum am crezut că doctorul minte, şi că nu e doctor. Cum să nu cred astfel când seamănă atât de bine cu omul acela în haine gri, pe care mi-l amintesc destul de bine încă? Dar acum câteva zile m-a dus într-o sală mare, în care mai erau şi alţi băieţi. Şi câteva fete, dar cei mai mulţi erau băieţi. Şi am stat pe scaune privind un ecran pe care apăreau imagini cu flori, copaci, oameni, animale, maşini… Şi atunci a apărut chipul lui Dad. Şi toţi copii au tresărit. Unii l-au strigat pe nume. Nu cred că era vreunul care să nu-l cunoască. Eu n-am spus nimic. I-am privit pe toţi şi mi-au dat lacrimile. Şi m-am simţit înşelat. Nu de doctor. M-am simţit înşelat de Dad. Fiindcă mai avea şi alţi copii, de care nu spusese nimic.

În noaptea care a urmat am avut un vis. Nu cred că dormeam prea adânc. Auzeam în jurul meu voci. Am simţit o înţepătură uşoară în spatele urechii drepte. Apoi m-am visat la fermă. Stăteam în picioare. Şi mi se părea normal să stau astfel. Dad era în faţa mea. La câţiva paşi. Era îmbrăcat într-o haină portocalie, largă. Parcă nu era a lui. Şi purta pantaloni portocalii. Şi avea lanţuri la mâini. Şi la picioare. Privea în pământ. Spunea că îi pare rău că a intrat în mintea mea. Şi că, dacă ar putea, mi-ar da toate amintirile înapoi, dar un psihovirus nu poate să facă asta. Şi nici nu ştie dacă mai e posibil. A ridicat spre mine ochii aceia senini. Reci. Precişi. Apoi lumina a scăzut încet. Şi s-a făcut întuneric.

M-am trezit în camera asta. Era dimineaţă. Şi m-am gândit prima dată la Dad ca la un străin.

Mai târziu a venit doctorul. Stăteam pe marginea patului. Mă ridicasem singur. Şi-a luat un scaun şi s-a aşezat lângă mine. N-a părut deloc uimit, sau şi-a ascuns foarte bine uimirea. Şi pentru că tăcea întruna, l-am întrebat:

— Cine sunt eu?…

Mi-a zâmbit. Mai ales ochii îi zâmbeau. Şi m-a bătut pe umăr ca pe un prieten vechi:

— E bine că vrei să ştii…